

Заложна къща за „почти“ и „ако“

Времето няма други граници освен прокараните от хората. В този особено студен есенен ден Хана Ишикава постави такава граница от тъничък пласт кожа. Клепачите бяха много удобни за целта. Докато ги държеше затворени, Хана можеше да отделя двете половини на живота си: двайсет и една години преди да отвори очи, и всичко, което щеше да се случи след това.

Тя се зави презглава и се престори, че нейната първа сутрин като новата собственичка на заложната къща още не е започнала. Нищо че вече беше съвсем будна и че заплетената нишка от сънища, които не помнеше, се бе изнизала преди повече от час. Главата ѝ тежеше, устата ѝ беше пресъхнала повече от обикновено, но тя подозираше, че причината не е само изпитият снощи алкохол, а предстоящите събития.

След малко баща ѝ Тошио щеше да почука на вратата на стаята ѝ и денят ѝ щеше да започне.

Хана упорито се беше вкопчила в слабата надежда, че неразумното количество саке, което изпиха снощи, за да отпразнуват неговото пенсиониране, ще го задържи в леглото малко по-дълго. Тази надежда – ако изобщо можеше да се нарече така предвид нищожната ѝ големина – беше по-малка от покрито с мъх речно камъче и също толкова хлъзгава, изплъзваща се.

През годините, в които Тошио управляваше заложната къща, само два пъти не беше отварял навреме. И в двата случая не беше отворил изобщо. Но Хана и баща ѝ не споменаваха тези два дни. Никога.

Ако това беше обикновена заложна къща, където се търгуваше с диаманти, сребро и злато, семейство Ишикава, които я притежаваха от поколения, може би щяха да си позволяват лукса да си вземат болнични и почивни дни. Само че Тошио беше научил Хана да оценява много по-скъпа стока.

Те намираха най-добрите си клиенти, когато лятото свършеше и нощите ставаха постудени и по-дълги. Меланхолията се бе оказала полезна за бизнеса. Нищо че заложната им къща на тиха уличка в токийския квартал „Асакуса“ нямаше име – хората, които се нуждаеха от услугите им, винаги я намираха. Ако някой проявеше достатъчно любопитство да попита как трябва да се казва тя, Хана имаше готов отговор. Икигай. Нямаше по-подходящо име.

Беше на малко повече от годинка, когато проходи на тъмния дървен под на заложната къща, и оттогава всяка нейна стъпка я отвеждаше към момента, в който щеше да я поеме, след като баща ѝ се пенсионира. Той беше вдовец, а тя – единствената му наследница.

Заложната къща беше нейният житейски път, нейното предопределение. Нейният икигай. Ала през цялото време, докато тя си играеше край баща си като дете или работеше рамо до рамо с него като млада жена, нито един клиент не си направи труда да попита как се казва това място. Когато Тошио посрещаше хората с вежлив поклон, в главите им витаеха други, по-належащи въпроси. Първият почти винаги беше къде се намират, а вторият – как са се озовали тук.

Все пак кой очаква да попадне в заложна къща зад вратата на ресторантче за рамен?

Всеки на опашката пред старото популярно заведение щеше да ви каже, че тукашният шоу рамен е най-вкусният в префектура Тайто. Някои намираха, че уханието, което се

носеше от димящите купи с нудли чиджиремен и задушено свинско шкембе в тъмен и гъст костен бульон, улеснява чакането. Според други то сякаш удължаваше двойно времето, прекарано на виещата се опашка. Въпреки това всички вдишваха дълбоко вкусното обещание, витаещо във въздуха, докато не им дойде редът да влязат в тясното ресторантче, което преди две десетилетия може и да бе минавало за модерно. Вътре, докато лъкатушеха към свободните места, ги посрещаха пожълтели стени, облепени със снимки с автограф на знаменитостите, посещаващи заведението. Ала макар да влизаха през вратата, някои от прегладнелите посетители не попадаха в ресторантчето, а в сумрачната зложна къща, посрещнати от подрънкването на медното звънче над входа.

Споменът за това звънче отекваше в главата на Хана, докато лежеше сгушена под завивката. Той я накара да стане и да се примири с неизбежното. Тя запуши ушите си с длани и поведе обречена на провал битка да попречи на съзнанието си да стане от леглото преди нея. Някои от мислите ѝ вече се бяха облекли и закопчаваха последните копчета на изпраната и изгладена черна работна униформа. Други вече бяха в зложната къща под стаята ѝ и си представяха как баща ѝ ще прекара първия си ден като пенсионер: щеше да се навърта край нея и да проверява всичко, което тя прави.

Щеше да премълчи, ако забележеше грешка. Той винаги премълчаваше. Достатъчно беше едва забележимото потрепване на дясната му вежда. Тошио предпочиташе мълчанието пред думите – тях и силите си пазеше за своите клиенти. Хана вече умело тълкуваше тихото му дишане, неговите усмивки и погледи. Единственият ѝ спомен как той си изпусна нервите беше от един буреносен следобед, когато беше десетгодишна и беше сложила не където трябва заложен старинен часовник. Очите на баща ѝ бяха притъмнели като буреносните облаци над градинката във вътрешния двор на дома им и когато стисна раменцата ѝ и доближи уста до ухото ѝ, сърцето ѝ падна в петите. Гласът му се разнесе тихо като полъх, но думите се разбушуваха у Хана по-силно от тайфун.

Намери го.

Веднага.

Не знаеше какво щеше да се случи, ако по-късно същия ден не беше намерила часовника зад купчина книги в канцеларията. Сигурна беше в едно: не искаше никога повече да чуе баща си да ѝ говори така.

Тя си пое дъх на пресекулки и отново насочи мислите си към настоящето. Невидим товар притискаше гърдите ѝ. Беше очаквала бъдещето ѝ да тежи повече, поне повече от охранена котка, а вместо това купчината все още незапочнали дни върху гърдите ѝ беше като планина от празни опаковки. Познаваше всяка секунда от дните, които я очакваха. Все пак цял живот беше гледала как ги прекарва баща ѝ. А сега неговият живот ставаше неин и от този момент нататък нищо никога нямаше да бъде ново.

Хана се завъртя на една страна. Под възглавницата ѝ се показа ръбчето на пожълтяла снимка. Тя измъкна избледнялата фотография и се взря с присвити очи в нея под одеялото. Отсреща я гледаха очите на млада жена, която би могла да ѝ бъде близначка. „Добро утро, окаасан“, поздрави майка си, която не познаваше, и отново пъкна в скривалището единствената нейна снимка, която имаше. Смъкна завивката и погледна през тъмните си мигли. Снопче слънчеви лъчи прониза ирисите ѝ. Замижа и се надигна от леглото. И със затворени очи се ориентираше в спалнята си. Тази стая и зложната къща под нея бяха целият ѝ свят, а днес този свят се смаляваше още повече.

И беше тих.

Хана наклони глава и наостри уши за познатото подрънкване на чаши и купи откъм кухнята на долния етаж. През вратата обаче струеше само тишина. Тя прехапа долната си устна.

Сигурна беше, че пенсионирането няма да откъсне човек като Тошио от неговите ритуали. Въпреки малкото светилище в чест на духовете, което баща ѝ поддържаше у дома, неговият бог беше рутината. Чашата горещ зелен чай, която той пиеше всяка сутрин, беше свещена, независимо какво количество саке или уиски от предишната вечер плакнеше тялото му.

Хана притисна ухо към вратата си. Тишината в заложната къща можеше да се дължи само на две причини, и двете – лоши.

Последният клиент на Тошио Ишикава

Предишният ден.

Есента настъпи рано и от самото ѝ начало клиентите на заложната къща се удвоиха.

Тошио се размърда, за да отмести тежестта от подутия палец на крака си. Коремът му изкурка два пъти под черния костюм. Без да му обръща внимание, той нагласи вратовръзката си. Не за пръв път беше толкова зает, че не успяваше да обядва, но щеше да бъде за последен. Когато затвореха след по-малко от час, той щеше официално да се пенсионира и вече нямаше да му се налага да работи на обяд. Очакваше мисълта да извика усмивка на лицето му, но ъгълчетата на устните му отказваха да се извият нагоре дори съвсем леко. Медното звънче дрънна и оповести пристигането на последния му клиент.

– *Ирасшаймасе.* – Тошио се поклони със заучена усмивка и гласът му прозвуча меко като греяно саке.

Хана надникна от канцеларията, пъхнала под мишница книгата с месечните отчети. Тошио ѝ махна с ръка да се върне обратно вътре и насочи вниманието си към елегантната жена, която току-що бе влязла.

– С какво да ви помогна?

Жената отвърна на усмивката му с озадачен поглед. Заради порцелановите си черти изглеждаше по-млада от него, но косата ѝ, прибрана на хлабава опашка на тила, беше с цвета на огърлицата от сладководни перли на шията ѝ.

– Извинете, сбъркала съм. Мислех, че опашката отвън е за ресторанта.

– Така е – увери я Тошио.

Жената огледа помещението.

– Това ли е той?

– Не, това е заложна къща.

– Ресторантът е на горния етаж, така ли?

Тошио поклати глава.

– Не е.

В красивото чело на жената се връза бръчка.

– Сигурно ви е омръзнало да чакате на опашката. Не искате ли да поседнете?

Тошио махна към ниска масичка сред копирени възглавници на пода в ъгъла.

Жената вирна брадичка и докосна тънките си устни.

– Сигурна бях, че това е ресторантът. Видях как мъжът пред мен на опашката влезе през тази врата. Мярнах маси и столове и... – Тя наведе глава в лек поклон. – Извинете, че ви обезпокоих.

– Няма нужда да се извинявате. Да ви предложи нещо за пиене? Чай?

– Благодаря ви, но...

– Моля ви, настоявам. Изобщо не ме притеснявате.

Тошио излезе иззад тезгяха и се провикна през рамо:

– Хана? Поднеси чай, моля те. Имаме гостенка.